

8 Μάρτη 2019 – Αθήνα, πλατεία Κλαυθμώνος
στη 1.30 μ.μ

Στις 8 Μάρτη 1857 στην Νέα Υόρκη εκατοντάδες ράφτρες και υφάντρες βγαίνουν για πρώτη φορά δυναμικά και αγωνιστικά στο προσκήνιο οργανώνοντας διαδήλωση και απεργία διεκδικώντας μείωση του χρόνου εργασίας (από 16 σε 12 ώρες) και ίση μισθολογική μεταχείριση με τους άνδρες.

Η Κλάρα Τσέτκιν χαιρέτισε την ιστορική αυτή αγωνιστική δράση *“σαν το χελιδόνι που προαναγγέλλει τον ερχομό της άνοιξης”!!!*

Στις σημερινές συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης που η εκμετάλλευση γιγαντώνεται, η βαρβαρότητα της εκμεταλλευτικής κοινωνίας έχει ξεπεράσει κάθε όριο, η καταπίεση των γυναικών, οι διακρίσεις λόγω φύλου αποτελούν κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα των καπιταλιστικών κοινωνιών στην αντιμετώπιση και μεταχείριση των γυναικών.

Στις συνθήκες αυτές η πάλη για την ισότητα, για μια κοινωνία με επίκεντρο τον άνθρωπο, τις ανάγκες και τα δικαιώματά του αποκτά κεντρική και δεσπόζουσα σημασία.

Στην χώρα μας, ιδιαίτερα την μνημονιακή περίοδο, όλες οι αστικές κυβερνήσεις, μαζί και ο ΣΥΡΙΖΑ, έχουν υλοποιήσει μέτρα και πολιτικές σε βάρος των γυναικών επιδεινώνοντας ακόμη περισσότερο την εργασιακή τους ανασφάλεια, αυξάνοντας για αυτές την ανεργία αλλά και τις διακρίσεις στους μισθούς.

Το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα οφείλουν να προβάλουν, να αναδείξουν και να παλέψουν ενάντια σε κάθε μορφή διάκρισης και καταπίεσης σε βάρος των γυναικών,

Να συνδέσουν αυτή την πάλη με την συνολική προσπάθεια να μην ευοδωθεί η επίθεση του κεφαλαίου σε βάρος του κόσμου της εργασίας.

Οι διακρίσεις σε βάρος των γυναικών εκφράζονται με ιδιαίτερη ένταση στον χώρο της Ναυτιλίας και με τον πιο κραυγαλέο τρόπο για αυτές που σπουδάζουν στις διάφορες δημόσιες σχολές του Εμπορικού Ναυτικού οι οποίες αντιμετωπίζονται με έναν ιδιότυπο ρατσισμό, δεν προσλαμβάνονται στα πλοία, υφίστανται μια απίστευτη υποβάθμιση της προσωπικότητάς τους, ταλαιπωρούνται καθημερινά έχοντας μια άθλια και απαίσια αντιμετώπιση, κινδυνεύουν και πολλές χάνουν το εκπαιδευτικό τους ταξίδι που είναι προϋπόθεση για την συνέχιση των σπουδών τους και γενικότερα αντιμετωπίζουν χιλιάδες εμπόδια και δυσκολίες για να εκπληρώσουν τις επαγγελματικές τους φιλοδοξίες.

Την ίδια αντιμετώπιση έχουν και οι γυναίκες Ναυτεργάτισσες διαφόρων άλλων ειδικοτήτων όπου η συντριπτική πλειοψηφία των Ναυτιλιακών εταιριών τις αντιμετωπίζουν ως πολίτες Β΄ κατηγορίας ενώ πολλές φορές τα προβλήματα αυτά συνεχίζονται και μέσα στα καράβια και για όσες από αυτές εξασφαλίσουν εργασία.....

Η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ παρά τις αντίθετες προεκλογικές και προγραμματικές θέσεις του αποδείχθηκε ότι στην πράξη υλοποιεί τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών στα καράβια, υιοθέτησε και εφαρμόζει πιστά το εφοπλιστικό δόγμα “ότι οι γυναίκες είναι πηγή και αιτία προβλημάτων στα πλοία “!!! για αυτό πρέπει να αποκλειστούν από το επάγγελμα.....

Το αγωνιστικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να αναδείξει, να προβάλει και να παλέψει με συνέπεια τα προβλήματα της εργαζόμενης γυναίκας και μητέρας, τις συνθήκες εργασίας της, στην μητρότητα, στον σεβασμό στα εργασιακά της δικαιώματα., ενάντια στην εργοδοτική παραβατικότητα και σε κάθε είδος διάκρισης σε βάρος της.

Η Διοίκηση της ΠΕΝΕΝ